

Algemeen

Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

NEDERLANDEN.

's Gravenhage, den 14. Julij.

De Staten van Zeeland hebben den heer *Bijveld* herkozen tot lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. — De heeren *Le Viellevue*, van Brussel, en *Poulet* van Leuven, zijn op nieuw, door de Staten van Zuid-Brabant, als Afgevaardigden, in de Staten-Generaal benoemd.

— De heer *de Larrej* is tot Opper-Schenker (*Echanson*) van Z. M. den Koning benoemd. Het getal der Kamerheeren is met vier vermeerderd.

— De heer *Markel-Bouwer*, die laatst de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft gepresideerd en de heer *A. Hope*, welken de *Haagsche Courant* en de *Spions-Moniteur* van Brussel, onlangs, zoo deerlijk hebben vermoord, zijn benoemd tot Staatsraden in buitengewonen dienst.

— De heer *van Brakel*, Regter ter Instructie te Amsterdam, is benoemd tot Vice-President bij de *Dagbladen van Eersten Aanleg* in de zelfde stad.

— Wij vernemen uit vreemde dagbladen, dat de Engelsche Gouverneur-Generaal *Hastings*, de vrijheid der Drukkers, die tot hiertoe in de Oost-Indien niet besond, aldaar heeft ingevoerd. De nieuwspapieren te *Calcuta* onderzoeken thans met de grootste vrijmoedigheid alle slach van staatkundige zaken en voornamelijk de daden van het Engelsch bestuur. Reeds is in menig misbruik voorzien, na dat de Gouverneur, op de aanklagten door dagbladchrijvers gedaan, den waren staat der zaak had onderzocht. De vijanden van dezen nieuwen maatregel hebben de schandelijkste persoonlijke aantijgingen tegen Zijne Exc. laten drukken, in hoop dat zij daardoor de Drukkers weder in hare oude slavernij zouden brengen: doch Lord *Hastings* heeft verklaard dat hij zich weinig aan ongegronde beschuldigingen stoorde, en met gegrunde aanmerkingen zou trachten zijn voordeel te doen. Het schijnt dat de Markies *Hastings* niet begrijpt hoe gevaarlijk het is voor een land, de ministeriele waardigheid in de waagschaal te stellen.

— De *Spions-Moniteur* van Brussel, van 13 dezer, heeft de goedheid te bekennen, dat de zaak van den heer *Michel-Brialmont*, op eene onnaauwkeurige wijze in dat voortreffelijk blad was opgegeven: wij hadden het in ons N.° 56, van den 12, ronduit gezegd, dat de opgave van den *Spions-Moniteur* valsch moest zijn. Hij schrijft zijne misslagen daaraan toe, dat hij met te veel ijver en in zijne vaderlandslievende haast om de gelukkige tijding te mogen mededeelen, dat men op nieuw eenen burger had veroordeeld wegens misbruik der Drukkers, niet wel heeft geweten wat hij gehoord, gezien en gezeid heeft. Nu komt het daarop uit, dat het niet het N.° 25 van l'*Echo* is, hetwelk was aangeklaagd, maar wel andere nummers. Wat de gekrenkte waardigheid der Ministers aangaat, dat schijnt te zijn uit hoofde van eene aanhaling van een vreemd tijdschrift: eindelijk wenschte die goede *Moniteur*, om allen twijfel te doen ophouden, dat men eens een letterlijk afschrift van het vonnis, met deszelfs *considerans*, en waarschijnlijk ook met de misdadige zinsneden, in het licht wilde geven. Dit zouden wij ook gaarne zien.

FRANKRIJK.

Parijs, den 10. Julij.

De Hertog *Decazes* is heden naar Londen vertrokken.

ENGELAND.

Londen, den 8 Julij.

Het schijnt zeker te zijn, dat de onschuld der Koningin zeer gemakkelijk zal kunnen bewezen worden. Men heeft aan H. M. te laste gelegd, dat zij eenen overspeligen omgang gehad zoude hebben met zekeren *Bergami*; er bestaat geene andere betigting. Verscheiden Engelsche dagbladen zeggen zeer stellig, dat de goede heer *Bergami*, wegens eene kleine omstandigheid, die meermaals in Itale plaats heeft, wanueer de ouders er eene bijzondere liehebberij in hebben, dat hunne zoons eene heldere stem behouden, van kindsbeen af, zich in den gelukkigen staat bevindt, die een braaf man tegen alle beschuldiging van dien aard moet beveiligen. *Il Signor Bergami* schijnt, van het oogenblik dat hij zijne kinderschoenen heeft afgelegd, allezins meer geschikt geweest te zijn, om in de kapel van den Paus te zingen, of om aan het Hof der vrouwen van den Turkschen Keizer eenen aanzienlijken post te bekleeden, dan om in het ambt van Staatjonker bij eene aanzienlijke vrouw te treden, en de ijverzucht van haren Gemaal gaande te maken.

De Dagbladen, onder den invloed van het Bestuur geschreven, zonder deze daadzaak in twijfel te trekken, bepalen zich tot den wensch, dat de Koningin van elk een onbetamelijk verdedigings-middel geen gebruik zoude maken. Wij begrijpen de naauwgezetheid van de Ministeriele Heeren volstrekt niet: indien de Ministers de Koningin met eene onbetamelijke en valsche aantijging willen kwellen, waarom zoude H. M. aan die groote Staatsmannen niet bewijzen, dat zij niet goed uit hunne oogen zien, en aldus eenen bril behoorden te gebruiken, hetwelk toch het geschiktste middel is om te weten, of een Italiaan eenen baard heeft. Wordt de klucht volmaakt, zulks is de schuld van de Raadslieden, die het spel hebben begonnen.

SPANJE.

Madrid, den 29 Junij.

De Generaal *Quiroga*, een der stichters van de Spaansche vrijheid, is tot Lid der Vergadering van de *Cortes* gekozen. De *Cortes* zullen in deze hoofdstad, waarschijnlijk den 9 Julij, bijeen komen.

MENGEELWERK.

Aan den Redacteur van het Algemeen Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

Haarlem, den 15 Julij.

MIJNHEER!

Ook ik ben een getrouw lezer van uw Blad; ik heb dus ook n.° 54 gelezen, en wel met bijzondere attentie het stuk met K. geteckend, van eenen Amster-

damschen Buitenman. Mij viel terstond in: *Solamen miseris socios habere*; want ik ben ook een Buitenman. Mij strekte het dus ten troost dat er in andere plaatsen ook menschen gevonden worden, die over de onaangenaamheden van het buiten de poort gesloten te zijn, klagen. Hier evenwel maakt men het met het sluiten zoo erg en hinderende niet als K. van Amsterdam opgeeft: de poorten sluiten hier later, dan te Amsterdam: tot twaalf uren kan men er altijd, voor één stuiver de persoon, door, en na twaalfven voor 4 stuivers; zoodat dat schikt nog al. Voor die genen, die buiten de poort wonen, zijn de pachters van de poorten nog al gemakkelijk om hen uitkoop te laten doen, of te laten *abonneren*, (als men dat vreemde woord beter verstaan mogt); aldus, over die onaangenaamheden waarover K. zich beklagt, wil ik, voor mijn persoon althans, en zoodenken er velen van mijne bureu over, niet klagen. Maar er is iets anders, waarover wij geweldig moeten klagen, waarvan K. te Amsterdam geen woord spreekt, en dat veel hinderlijker voor ons is, dat is naamlijk het *Stads-Octrooi*. Wij, buitenlui, betalen (zoo ver wij binnen de jurisdictie van de stad wonen) alle stadslasten, die hier nog al redelijk hoog zijn; daarvoor wij ook niet tegen; maar wanneer uit onze, binnen de stads-jurisdictie staande, huizen, eenig artikel, hoe ook genaamd, dat aan Stads-Octrooi subject is, binnen de poort gebragt wordt, moet men weér op nieuw Stads-Octrooi betalen. — Wilt gij voorbeelden daarvan? (want sommigen zal dit duister en onverklaarbaar schijnen): zie hier eenige staaltjes. Wanneer wij eene ham eens niet aan huis willen koken of braden, want alle keukens zijn daar niet geschikt toe, en onze vrouwen zeggen dat het haar doorgaans meer kost dan 8 stuivers, (den prijs dien men daarvoor bij den kok betaalt), dan moeten wij voor zulk eene ham nog weér *extra* Stads-Octrooi betalen, en men mag ze niet eens alle poorten inbrengen. De kleine Houtpoort, bij voorbeeld, is eene zoogenaamde kleine of geslotene poort, en ofschoon de meeste Amsterdamer heeren, die in den Hout en verder op, hunne buitens hebben, daar dagelijks in hunne rijtuigen, passeren, zoo mag men daar toch te voet geene ham inbrengen; en menschen die daar wonen en eene ham naar den kok willen gebragt hebben, die vooraan in de kleine Houtstraat woont, moeten daarmede eene andere poort binnengaan.

Aan onze poort, de groote Houtpoort, hebben wij het nu met zeer veel moeite zoo ver gebragt, dat, wanneer er een schikkelijke Commies zit, deze tegen *namptisatie* van het geld, een briefje geeft, en bij terugbrenging van de ham en overgave van dat briefje, het geld weér restitueert: maar welk eene last is dat voor menschen, die reeds alles betaald hebben! Een vriend van mij, ook een Buitenman, had Wijn op fust laten komen, die bij hem gepeild was geworden en waarvan hij de stadsbelasting ten vollen betaald had. Na denzelfven afgetapt te hebben, wordt hij door eenen zijner vrienden in de stad verzocht, hem van dien Wijn een half anker over te doen. Die stedeling of binnen de poort wonende, gaat naar het kantoor der Stadsbelasting, om een zoo genaamd verbrugceeltje of blauksbilliet; maar neen, wil hij van zijnen, even buiten de poort wonenden, vriend, den Wijn hebben, waarvan deze reeds het Stads-Octrooi betaald heeft, dan moet er dat nog eens van betaald worden. — Eene vrouw van mijne kennis, die een tuintje even buiten de poort heeft, laat door haren Tuinman hakhout kopen, om daarvan onder anderen ook Erwtentrijzen, Boonenstaken en dergelijk te gebruiken, en het overige tot brandhout. De schuit met het hout den Boom moetende inkomen en de Eendjespoort passeren, om na haar tuintje gebragt te worden, moet daarvan octrooi betaald worden; dat is wel, maar dit hout, in haren, binnen de jurisdictie liggenden, tuin, hebbende laten bewerken, en na verloop van eenigen tijd, het brandhout in de stad willende laten brengen aan haar huis, moet zij er nog eens Stads-Octrooi van betalen, ten minsten men eischte het van haar, ofschoon zij met de kwitantie aantoonde, dat het reeds daarvan betaald is. Wanneer de Slager of Vleeschhouwer aan onze huizen, uit de stad een besteld stuk vleesch brengt, en hetzelfde bevat eens niet, of is te groot of er hapert wat aan, dan kan hij het niet weér de stad inbrengen, al ziet de Commies, die aan de poort staat, dat het het eigen stuk vleesch is, dat men in zijne mand buiten de poort gebragt heeft. — Een Metselaar die hier buiten, een huis moest bouwen, liet daartoe een scheepje met steenen terstond in de cingel lossen en de geheele lading maar ter plaatse brengen, waar hij, onder dezer stads-jurisdictie, aan het bou-

wen was, na vooraf van de geheele lading het Stads-Octrooi betaald te hebben. Na het bouwen, was er een gedeelte der steenen over; die wilde hij in zijne steenkooperij in de stad laten brengen, maar men eischte van dat overige gedeelte, weér ten tweeden male Stads-Octrooi.

Zoo worden wij buitenlui behandeld: daarvan merke ik, in den brief van K. niet dat zulke dingen te Amsterdam ook plaats zouden hebben, en dus mag hij Amsterdamer zich gelukkig rekenen. Ik weet dat er bij den Burgemeester, bij den Ontvanger, bij den Hoofd-Commies over geklaagd is; maar men haalt de schouders op en het blijft zoo als het is.

Er zijn onder de Commiesen, die aan de poorten geplaatst zijn, zeer geschikte menschen, die den haat, welken men hunnen post toedragt, niet verdienen, en zoo veel inschikkelijkheid gebruiken als zij maar eenigzins kunnen, ronduit verklarende te begrijpen dat zij niet aan de poorten geplaatst zijn, om hunne medeburgers te kwellen of te plagen. Maar niet allen verdienen dien lof; anderen zijn om niet te zeggen kleingeestig, naauwgezet, daarentegen kinderachtig lastig, of beestachtig onbeschaamd. Een hunner zelfs heeft onlangs de *brutaliteit* gehad om bij eene wed. vrouw, bij welke hij sustineerde dat eene andere vrouw iets binnen gebragt had, in huis te komen, te zeggen dat hij *visiteeren* moest, en zelfs in hare binnen-kamer te gaan en de kas rond te snuffelen, schoon hij er niets ter wereld vond. — En ofschoon dergelijge *ultra-waarneming* van hunnen post, of liever overtredingen der hun voorgeschrevene grenzen, wel niet rechtstreeks gebillikt en goedgekeurd worden, zoo krijgen zulke klanten toch den naam van zeer oplettend te zijn, terwijl liberale en inschikkelijke Commiesen, wanneer zij eens *zeemanschap* gebruiken, ter dege geliekeld worden, en men hen zelfs bedreigt dat men de schade die zij door hunne inschikkelijkheid der Stads Finantien hebben toegebragt op hen verhalen zal. — K. spreekt er van, om, ter uit den weg ruiming der hinderpalen en onaangenaamheden, die zij Amsterdamsche buitenlui ondervinden, zich aan Z. M. den Koning te adresseren, wanneer men bij Burgemeesteren geene verandering krijgen kan. Maar zonden wij hier, in ons geval, zoo iets niet met meer recht kunnen doen? Mij dunkt ja! en ik geloof evenwel niet, dat het er van komen zal; want, al is er dan eens een paar buitenlui, die de kas bij de hoornen willen vatten, met de anderen hapert het, als het op het stuk van zaken aankomt. A. kan het niet schelen; B. durft niet; C. wil in het geheel niet; D. wil niet, omdat E. er in werkzaam is; F. heeft somtijds een Leverancietje aan den Burgemeester, en wil dien niet boos maken; G. is goed vriend met den Ontvanger; H. kan zich niet wel laten kijken, omdat men met hem nog al *Zeemanschap* gebruikt heeft, enz., enz., enz. Zoo dat, op het laatst, staan Pieter en Paulus, die gaarne de eerste moeite zouden willen doen, wanneer men hen slechts seconderen wilde; doch zij bedanken er voor, om zich te laten gebruiken, om met hunne pootjes, voor alle anderen, de kastanjes alleen uit het vuur te halen. Ik vrees derhalve, dat het wel zoo blijven zal, als er niet van hooger hand redres in komt. Ik weet wel, de Burgemeester zegt, de Ontvanger en de Hoofd-Commies zeggen ook: wanneer wij dat laten slippen, omtrent de buiten de poort, maar toch binnen de jurisdictie wonende Haarlemsche burgers, dan wordt er te veel gesloken. Maar waarom daarop niet aan de grenzen van het Haarlemmer grondgebied gepast? Of wanneer dat niet mogelijk is, waarom ons buitenlui dan niet liever geheel en al als vreemdelingen beschouwd, en ons ook van het Stads-Octrooi ontheven? Dan heeft men recht, om elk die de poort binnen gaat, te visiteren, en voor alles, wat hij daarin brengt, Octrooi te doen betalen: maar, is het nu wel billijk, dat men ons, die volstrekt alle Stadslasten betalen, met opzigt tot het Octrooi zoodanig behandelt, dat wij niet alleen aan vele vexatien geëxponceerd zijn, maar zelfs genoodzaakt worden, om dikwijls dubbeld Stads-Octrooi te betalen? —

Weet gij daar nu wat op te vinden, Mijnheer de Redacteur! en een middel aan de hand te geven, dat wij buitenlui van dien last en die onbillijkheid ontheven worden, gij zult ons grootelijks verpligten, en waarschijnlijk de Burgemeesters en den Ontvanger, en die van hunnen rade zijn, ook; want wanneer men er over komt klagen, dan geven zij ons deugdelijk gelijk, dat het onaangenaam voor ons is, maar dat zij geen middel weten, om het te redresseren.

Ei lieve! Gij zijt toch in N.º 54 aan het premie uitloven geweest: als gij, op het vinden van het beste middel van redres in dezen, ook eens premie

uitloofdet? Men zoude aan den overwinnaar kunnen aanbieden een net gebonden, en met wit papier dofschoten, exemplaar van onze *stedelijke Ordonnantie op het Stads-Octrooi*, en tot een *accessit*, of als er maar één schrijver is die het werk alléén voldingt, tot eene toegift, wanneer het middel namelijk in werking gebragt wordt, *een mooi partijtje broeibloemen tegen den winter*. — Hier buiten onze groote Houtpoort zijn veel Bloemisten woonachtig; buiten de kleine Houtpoort ook; als elk van die genen, die er belang bij hebben, maar *één potje* levert, dan kan dat al een mooi partijtje worden, althans groot genoeg voor de studeerkamer van eenen Geleerde; en zulk één zal toch wel met de premie gaan strijken, want menschen met ordinair burger-verstand, schijnen er niet in staat toe te zijn, om een middel van redres te vinden: althans, men hoort er niets van.

Uw bestendige Lezer,
H. B.

Beantwoording

Der prijs-vraag wegens de Italiaansche beelden, in het N.º 54 van het *Nieuws- en Advertentie-Blad*.

MIJNHEER DE REDACTEUR!

Zoo dikwijls er een *Advertentie-Blad* in het licht verschijnt, verwacht ik de beantwoording te zullen lezen van de prijsvraag door U in uw N.º 54 uitgeschreven. Gewis, dacht ik, houdt zich de *slugge Professor Kemper* daarmee bezig, en de vrees dat ik te laat zou komen deed mij mijne andere werkzaamheden ter zijde stellen. Eindelijk ben ik gereed; en zie hier de vrucht van mijnen arbeid, welke ik aan uw onpartijdig oordeel onderwerpe.

N.º 1.

Hoe men op het denkbeeld is kunnen komen, dat *het geraamte* op de doode of zoogenaamde *uitgestelde schuld* zou kunnen zien, begrijp ik niet. De tot elkanderen gebogen gevleschde neus en mond, weersproken dit, maar mijn inzien, middagklaar. De kunstenaar kan niet gedacht hebben aan de *zeuwigheid*; want, hoe lang ook het leven zij, houdt het gewis eens op; behalve dat dit zinnebeeld, ten aanzien der uitgestelde schuld, geheel ongepast zou zijn, daar, volgens den aanleg, die maatregel in den niet noemenswaardigen tijd van negen en drie honderd jaren moest afloopen. De heer van Maanen, die Minister van Financien, was in 1797, dat zelfs in tachtig jaren plaats kon hebben, zoo dat zijn zoon, die thans nog geen jaar oud is, op zijn vijf en twintigste jaar weer een kind kan hebben, hetwelk, naar die zelfde rekening, vijf en zeventig jaar daarna overgroot-vader zijn zou over een geslacht van omstreeks de twintig jaren oud, hetwelk eindelijk den afloop kan beleven. Daar alzoo een achter-kleinkind van mijnen zoon genot kan hebben van mijne speculatie op uitgestelde schuld, zoo geef ik mij daar in gaarne toe, in verwachting dat mijne nagedachtenis bij dat geslacht in zegening zal blijven.

Ik ben veel eer van gevoelen dat de Beeldhouwer, door zoodanige plaatsing van neus en mond, het leven heeft willen schetsen. Maar zal men misschien tegenwerpen, hoe komt het leven bij een *geraamte* te pas? Dit is gemakkelijk overeen te brengen; wanneer men aanneemt dat de bedoeling geweest zij, een denkbeeld te geven van de voortreffelijkheid der aanspraken en redevoeringen van de heeren van Maanen en Kemper, bij gelegenheid der discussien, in de Staten-Generaal, over de nieuwe Wetboeken en organisatie der regterlijke magt; zoo als een ieder daarvan overtuigd moet zijn, die het Beeld ziet. Wanneer men het Beeld *anatomisch* onderzoekt, zoo als ik mij de moeite gegeven heb, zal men het zonder gebrek vinden: zoodanig waren ook gewis de voordragten der beide gemelde heeren. Het zinnebeeld van het leven kwam eigenaartig daarbij, om het krachtige, het roerende en overtuigende daarvan uit te drukken. De zeissen is het kenmerk der gemakkelijheid, waarmee alle tegenwerpingen werden uit den weg geruimd en *afgemaaid* als schadelijk onkruid.

Nu zult gij denken dat ik met die dobbelsteenen in de holligheid der oogen verlegen ben: maar geenzins! Herinner U dat van den eenen steen eene zes, en van den anderen het aas bovenliggen. Dit maakt te zamen zeven, en komt juist overeen met het getal der Brusselsche Advokaten, welke door den heer van Maanen zoo dapper en gelukkig uit het veld geslagen zijn.

N.º 2.

Om het oogmerk van den kunstenaar, in het vervaardigen van het tweede beeld, te doen vatten, ben ik genoodzaakt de zaken wat hooger op te halen. Men heeft mij verzekerd, schoon ik voor de waarheid niet kan instaan, dat er in Italie eene *pantomime* is gespeeld, ter titel voerende *Arlequin wetgever*. In dat stuk doet *Arlequin* zich voorkomen als *Solon*, en *Scaramouche* als *Lycurgus*; doch of de *pantomime* op haarzelve slecht was, of dat de *Acteurs* zich niet naar behooren kweten, er was aan het gefluit en uitjouwen geen einde, zoo dat *Arlequin* en *Scaramouche* stampvoetende en huilende van kwaadaardigheid, het tooneel verlieten (1). — De *gelijkenis*, waarvan Gij gewaagt, zoo zij niet ingebeeld is, moet toevallig zijn; want het is hoogst onwaarschijnlijk, dat de heeren v. M. en K. eenige overeenkomst zouden hebben met eenen *Italiaanschen Arlequin* of *Scaramouche*.

N.º 3.

Het eenige, wat gij kunt geraden hebben, is het beeld van den Advokaat *Patelin*. Ik ben ook van gevoelen, dat de kunstenaar dien heeft willen voorstellen. Door het getal van 1801 wordt te kennen gegeven het aantal proces-zaken, waarmee *Patelin* zich belast had, welke hij te voren wist te moeten verliezen; en door dat van 1816 die, welke hij in de daad verloren heeft.

Dat het denkbeeld zoude geweest zijn, den heer *Appellius* op zoodanige wijze ten toon te stellen, houd ik voor onmogelijk, en zelfs het vermoeden zeer ongepast. De heer *Appellius* heeft beweerd, dat het heffen aan de *source* voor den Koophandel doodelijk is, en daarna de heffing bij de *source* ingevoerd; maar, wat wil men nu hiermede toch bewijzen? Men kan daaruit geen ander besluit trekken, dan dat Z. Exc. van gedachten veranderd is: en ziet men niet, door de uitkomst, dat het laatste begrip de voorkeur verdient? Het gaat immers in onze koopsteden zoo kwaad niet, in vergelijking van vroegere jaren, niemand klaagt; de kooplieden zijn echter klaagachtig, en dus moet het daarvoor gehouden worden, dat men te vrede is. Die er aan mag twijfelen, herleze het verslag van Z. E. den heer *Palck*, in de wetgeving, bij gelegenheid der discussien over dat onderwerp.

Intusschen, heeft men eenige gelijkenis meenen te bespeuren, tusschen den heer *Appellius* en het Afbeeldsel van *Patelin*: doch dit zal geene de minste verwondering kunnen baren, wanneer men weet, zoo als ik onderrigt ben, dat de kunstenaar het voornemen had, bij het vervaardigen van dit meester-stuk, het schoonste mannen-beeld te vertoonen, dat de natuur oplevert.

De Redacteur van dit Blad heeft bij deze prijsverhandeling een gesloten briefje gevonden, op welks opschrift te lezen staat, dat men daarin den naam van den Auteur zal vinden. Het eenigzins vreemd voorkomend motto, door den Schrijver gekozen, staat, volgens de gewoonte bij alle Letterkundige Genootschappen aangenomen, en aan het hoofd der verhandeling op het adres van gemelde briefje: hetzelfde luidt als volgt: *Gij en zult uwen evenaaste niet foppen.* ELFDE ERBOD. Zou de Schrijver dan twijfelen, of wij het ernstig gemeend hebben, wanneer wij drie prijzen voor de beste verhandelingen over dit onderwerp uitsloffen? De uitkomst zal hem doen zien, dat wij ons woord houden. Het gesloten en verzegeld briefje blijft bij ons liggen, tot dat er meer beantwoordingen zijn ingekomen. Den 1. Augustij, zullen de premien bij de bekroonde Schrijvers aan huis bezorgd worden, door onzen oudsten adjudant, *Piet Stude*, in persoon en in staatsie-kleederen.

Wij kunnen het niet van ons verkrijgen, de twee volgende brieven nog langer in onzen lessenaar te laten liggen. Het zal aan alle Staatslieden en Geleerden, dikwijls in het *Advertentie-blad* in een onaangenaam daglicht geplaatst, voorzeker aangenaam zijn, te ver-

(*) Dit kan ik stellig verzekeren, dat te Parijs, in 1796 of 1797, een stukje werd gespeeld, doch dadelijk door Politie verboden, waarvan de titel was *Jocrisse législateur*; waarschijnlijk eene navolging van het Italiaansche. De Schrijver was *Dorvignij*, de beroemde auteur van *Jeannot, ou les battus payent l'amende*, van *Le désespoir de Jocrisse*, en andere uitmuntende werken van dien aard. Hij overleed in 1812; hij was geen lid van het Instituut.

Aanmerking van den Schrijver over Prijsverhandeling

nemen dat de vernuftige heer VAN DEN DRUIJVENBROEKKE als hun verdediger optreedt: nu hebben zij toch iemand die hunne zijde kiest.

Leijden, den 30. Junij 1820.

MIJNHEER!

Bedenk toch voor alle dingen, dat het vermogen tot beltedigen iets hatelijks, iets verfoeijelijks, iets afkeerigs is van de menschelijke natuur, door welke zelfs wilde dieren getemd worden. Zie den nek der *elefanten* onder het jak gebogen; den rug van *stieren* straffeloos door spelende yronwen en kinderen bereiden; . . . *leeuwen* zelfs en *beeren* als huisdieren gewend aan hunne bezitters, en, hoe woest ook; hunne heeren toch streelende; en schaam U dan, uwe zeden met dieren verruuld te hebben. Het is ongeoorloofd, zijn vaderland te benadeelen; dus ook een burger van hetzelfde; want deze is een gedeelte van het vaderland. Indien het geheel eerwaardig is, zijn ook de deelen heilig; dus moet ook de mensch den mensch heilig wezen; want deze is uw medeburger in eenen grooteren staat. Indien de handen de voeten wilden benadeelen, de oogen de handen, hoe zou het dan gaan? gelijk alle leden onderling zamen stemmen; omdat het behoud der deelen het belang van het geheel is; zoo moet ook de eene mensch den anderen sparen, omdat wij tot vereeniging geschapen zijn. Doch geene maatschappij kan bestaan, zonder liefde en onderlinge oplettendheid hárer leden. Zelfs geene *stangen* en *adders*, of andere dieren, die door beet of prikkel benadeelen, zouden wij vervolgen, indien zij, gelijk andere, konden getemd, of toch zoo verre gebracht worden, dat zij noch ons, noch anderen gevaarlijk waren. Dus moeten wij ook den mensch niet krenken, omdat hij gezondigd heeft, maar omdat hij niet zondige; en de straf moet nooit op het voorledene, maar op het toekomstige, zien. Want zij is niet de vrucht van toorn, maar van behoedzaamheid. Immers, indien elk straffe verdiend, wiens gemoed, verkeerd en tot kwaaddoen geneigd is; dan zal de straffe niemand uitzonderen.

Uw antwoord zal ik hier op afwachten, en heb de eer te zijn,

Mijnheer!

UEd. Onderdanige en Gehoorzame Dienaar,

A. V. D. DRUIJVENBROEKKE.

Leijden, den 6 Julij 1820.

MIJNHEER!

Mijne eerste aan U gezondene missive niet beantwoord ziende, neem ik de vrijheid aan de tweede te beginnen, in afwachting van uw antwoord. — Binnen kort zal ik de eer hebben in persoon bij U te komen, en brievenpost etc. te voldoen. — Nu ter zake:

Kent gij hen wel, die, zelve slaven van alle begeerlijkheden, over de gebreken van anderen zoo gebeld zijn, als of zij die benijdden, en die de zulken, welke zij ten sterksten navolgen, op het gestrengste straffen? Daar toch zachtmoedigheid het schoonste sieraad is, zelfs voor hen, die niemands toegevendheid behoeven. Maar ik houde hem voor den besten, voor den meest vlekkellozen, die anderen in die voege vergeeft, als of hij zelfs dagelijksch overtrad, en die zich zelf in diervoege van overtredingen onthoudt, als of hij niemand iets kwijt-schuld. Laten wij dit in onze huisselijke, burgerlijke, ja in alle betrekkingen des levens vasthouden, dat wij onverbiddelijk zijn voor ons zelve, verzoenlijk zelfs omtrent hen, die alleen omtrent zich zelve toegevendheid kennen, en herinneren wij ons, wat die zoo uitstekend goddaardige, en daarom ook zoo ongemeen groote man, *Thrasæa*; gewoon was te zeggen: wie de boosdoenders haat, haat de menschen. — De volgende trek van menschlievendheid des Konings van Athene, *Pisistratus*, verdient gemeld te worden. Toen zeker jongeling op zijne dochter verliefd, haar op de openbare straat een kus gegeven had, en 's Konings echtgenoot hem raalde, dien vermetelen met den dood te straffen, was zijn antwoord: "Zoo wij die genen, welke ons liefhebben, ter dood brengen, wat zullen wij dan doen met de genen, die ons haten?"

Ik heb de eer te zijn,

Mijnheer!

UEd. Dw. Dienaar

A. V. D. DRUIJVENBROEKKE.

ADVERTENTIE N.

De Wedw. G. A. DIEDERICHS en Zoon, te Amsterdam, geven Heden uit, en hebben aan hunne Binnenlandsche Correspondenten verzonden:

EUENOS-AIJRES, in een gedeelte zijner plaatselijke betrekkingen en omwentelings-Geschiedenis, opgehelderd door eene REIS in de BINNENLANDEN van RIO DE LA PLATA, naar het Engelsch van *Alexander Gillespie*, Majoor bij de Troepen der Koninklijke Marine; met genige andere daartoe betrekkelijke Stakken.

Een onlangs in Londen uitgekomen en zeer gunstig ontvangen Werk, dat in de tegenwoordige oogenblikken, vooral na de jongste omwenteling in het Bestuur van dezen Insurgenten-Staat, ten hoogsten belangrijk is naar zijnen inhoud, gelijk het zich aanbeveelt door den opmerkenden geest des Schrijvers, die als ooggetuige spreekt, en door diens onderhoudende, levendige, eenvoudige, en even daarom zoo veel meer geloofwaardige, voordragt. De prijs is 1 gulden en 50 cents.

Heden wordt bij den Boekhandelaar J. C. VAN KESTERN, te Amsterdam, uitgegeven en is alom verzonden: het eerste Deel van het, met een reikhalzend verlangen te gemoet gezien, Werk, getiteld: *Geschiedkundige Gedenkstukken en Aanmerkingen over het Bestuur van Holland, door Lodewijk Buonaparte, gewezen Koning van Holland*, volgens de oorspronkelijke Engelsche uitgave vertaald; versierd met gegraveerden Titel en het gelijkend afbeeldsel van den ex-Koning. Met het tweede Deel, dat over acht dagen, en het derde, dat over veertien dagen het licht zal zien, is dit, voor de Geschiedenis van ons Land belangrijke, Werk geheel compleet. Om allen nog overigen twijfel over de echtheid van het Geschrift geheel weg te ruimen, leze men N.º 53 van het *Nieuws- en Advertentie-Blad*, waarin een uittreksel van eenen brief te vinden is, welken *Lodewijk Buonaparte* aan de Redacteurs van het *Parijsche Dagblad le Constitutionnel* heeft geschreven, en zich aldaar openlijk als schrijver doet kennen. Uit hoofd der kortheid van tijd, gedurende welken de Intekening heeft opengestaan, wordt dezelfde nog verlengd tot 20 Julij aanstaande. Kunnende men het complete Werk, tot dien tijd, voor f 7 - 10 - -, doch daarna voor niet minder dan f 9 - - - bekomen.

J. OOSTERWAAL, Schipper van 's Hage op Bergen op den Zoom, vice versa, heeft bij dezen de eer, aan het Publiek, en zijne begunstigers nader bekend te maken, dat hij *Dinsdags, des middags te twaalf uren*, van de Bierkade te 's Hage, om de overtenningen met AENAREN, zijnde hij op den 11 dezer met zijn Ladings van dees vertrekt.

PRIJZEN DER VOLGENDE EFFECTEN.

Amsterdam, den 13 Julij 1820.

HOLLAND, Werkelijke schuld . . .	2½ pCt.	45½ a 46
Rest. uitgestelde dito . . .		16 a 1
Kans-Biljetten	f 26½	a 27
Schuld. Sijnd. 1.º serie. 5 pCt.		99 a 99½
ditto Sijnd. 2.º serie.	5	94½ a 95½
FRANKRIJK, Tiers Consolidés.	5	79½ a 79¾
Certificaten van dito. 5		72½ a 73
ditto (administratie te Paris)		72 a 72½
Reconnaissances	5	85¾ a 86¾
RUSLAND, Inschrijving.	6	48½ a 48¾
bij Hope en Comp	5	93¾ a 93¾
PRUISSEN, Nieuwe.	5	86 a 86½
SPANIE, Negotialie 1807	5½	33¾ a 34¾
OOSTENRIJK, Obl. Wapner-Bank. 5		59¾ a 60¾
ditto . . . dito	4	47¾ a 48½
Cert., bij Gold. en Cp. 2½		35½ a 35½
ditto Neg. Metalich	5	74¾ a 75¾
ditto Neg. Metalich	2½	37 a 37½
ditto Neg. Metalich	1	14¾ a 15
Nationale Bank-actien		
ITALIE, Monte di Milano	5	
NAPELS, Cert. Lamaison en Bows. & S. 5		72 a 72½
Cert (adminiz. Napels)	5	71½ a 72½

SCHIEDAM, den 12 Julij.

Genever, de 30 Virtels, zonder Fust 6½

Amsterdamsche Proef. 7½

Zonder de Belasting.